

[Arbejdsministeren]

børn, hvis man ikke finder, at ens ægteskab eller parforhold fungerer godt nok.

Så var fru Helle Degn inde på, om vi nu er ved at sætte fremskridtene over styr. Det mener jeg ikke vi er. Jeg mener, vi må erkende, at det ikke går hurtigt nok, og at det ikke går godt nok. Da vi havde møde i regeringskomiteen i mandags, fik vi beretning om, hvad der var sket på en lang række regionale konferencer, der havde været afholdt i Arusha og i Bagdad og i Havanna bl.a. Det viste sig, at på grund af de økonomiske forhold kunne man vel egentlig ikke sige, at det på disse økonomiske og sociale områder var gået frem for kvinderne. Men der er vel kommet en større selvbevidsthed hos kvinderne, i hvert fald i vores del af verden, dette, at man ikke længere vil acceptere at være usynlig eller at være »det andet køn«, hvilken vending vi nu vælger.

Fru Helle Degn sagde, at der er kommet ændringer i hjemmet, og at der nu også må komme ændringer i systemerne. Jeg tror sådan set, at det hele hænger sammen, for vi har i Danmark fået gennemført lovgivning om væsentlige ting, om ligeløn og ligebehandling. Vi ved også godt, at til trods herfor har vi ikke den totale ligestilling, sådan som vi ønsker os det, men vi har et lovmæssigt grundlag, som er nødvendigt for at kunne gå videre. Lovgivning er nødvendig, men den er ikke nok, og det samme kan vi sige om en handlingsplan. Den er et instrument for os til at arbejde med, men den er ikke nok i sig selv. Derfor er det også godt, hvis der sker ændringer i hjemmene, fordi dette også er en helt afgørende betingelse for, at vi kan komme videre.

Nu var fru Helle Degn også inde på det udvalg, der blev nedsat efter 1980-konferencen for at følge den op, og det var jeg sådan set også i mit indlæg. De to ting, man hovedsagelig har drøftet i udvalget, har for det første været kvinder i beslutningsprocessen, og vi kan glæde os over, at det er gået frem inden for det, jeg vil kalde den politiske beslutningsproces i folketinget og ved kommunvalg og amtsrådsvalg. Det kan vi jo ikke rigtig præge her gennem lovgivning, men det, vi selvfølgelig kan præge, er kvinders deltagelse i råd, nævn og udvalg, og vi kan måske også se på, hvilke udviklingsmuligheder, hvilke karrieremuligheder f.eks. den offentlige sek-

tor tilbyder kvinderne, og så motivere den private sektor til at gøre noget lignende.

Der er nogle, som synes, at det er fint, at medlemstallet i offentlige udvalg fra 1976 og til nu er steget fra 8,2 pct. til 11,4 pct., for det er jo alligevel en væsentlig stigning at gå fra 8 til næsten 12 pct. Det synes jeg ikke – i betragtning af, at vi vel har godt 24 pct. kvinder i folketinget. Jeg synes, at det er alt for lidt, og derfor bliver der også arbejdet videre med denne sag, således at vi kan forsøge at få flere kvinder frem og få gjort kvinderne mere synlige.

Så var der det andet spørgsmål, spørgsmålet om økonomi. Det er klart, at kvindeorganisationerne ønsker penge at arbejde med. Man har sine medlemskontingenter, og dem forsøger man at sætte op, men det er dyrt at drive aktiviteter i dag. Det, der har været meget vanskeligt for regeringen i en fase, hvor Danmark er i økonomisk krise, og hvor vi på mange områder har måttet spare mange milliarder kroner – og det har været og er hårdt – har været ligesom at kunne sige, at der f.eks. skulle gennemføres forslag om, at kvindebevægelsen som helhed skulle have en plads på finansloven, og at man så skulle dele ud derfra. Det har der jo heller ikke været nogen socialdemokratisk regering der har gjort.

Debatten om dette i udvalget endte jo med, at regeringen måtte tilkendegive, at man ikke kunne sætte kvindebevægelsen på finansloven, men det er også sådan, at på det sidste møde, der blev afholdt i udvalget, og som fandt sted den 27. maj 1984, var der enighed mellem Danske Kvinders Nationalråd, Dansk Kvindesamfund og repræsentanten for Dannerhuset om, at kvindeorganisationerne ville lave et fælles forslag om økonomisk støtte til disse, og når dette forslag ville fremkomme, ville udvalget blive indkaldt til møde på ny. Der er imidlertid ikke kommet noget nyt forslag fra kvindeorganisationerne om økonomisk støtte, og derfor har udvalget heller ikke været indkaldt.

Derudover vil jeg sige, at selv om man ikke er på finansloven med en selvstændig paragraf, kan man jo godt få penge. Jeg ved f.eks., at Danske Kvinders Nationalråd i 1985 får relativt store beløb fra tipsmidlerne i forhold til andre grupper, at man fra finansministeren får 125.000 kr. plus 75.000 kr. ekstra på grund af, at der skal være kvinde-